

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO DEL SANTO PADRE FRANCESCO

IN TURCHIA

(28-30 NOVEMBRE 2014)

VISITA AL PRESIDENTE DEGLI AFFARI RELIGIOSI AL DIYANET

DISCORSO DEL SANTO PADRE

Ankara

Venerdì, 28 novembre 2014

[Multimedia]

Sayın Diyanet İşleri Başkanı,

Dini ve sivil yetkililer,

Bayanlar ve Baylar,

Ülkenize yapmış olduğum ziyaret çerçevesinde, bugün burada sizinle buluşmuş olmak benim için bir sevinç nedeni olmaktadır.

Bu önemli Makam'ın Sayın Başkanı'na bana, Müslüman ve Hristiyan, politik ve dini *önderlerle* bir arada olma fırsatı verdiğinden dolayı, bu dostane daveti vesilesiyle teşekkür ediyorum.

Papaların görevlerinin bir gereği olarak farklı ülkelere gittiklerinde, diğer dinlerin yetkilileri ve cemaatleriyle bir araya gelmeleri bir gelenektir. Bir araya gelmek ve diyalog kurmak için böyle bir açılım olmazsa, Papa'nın seyahatinin amacı tam olarak gerçekleşmemiş olur. Selefim olan Papalar gibi ben de bunu amaçlıyorum. Bu açıdan, özellikle 2006 yılının Kasım ayında Papa 16. Benedikt Hazretleri'nin bu aynı yerde gerçekleştirdiği buluşmayı hatırlatmaktan memnuniyet duyuyorum.

Dinî *önderler* arasındaki ilişkiler ve diyalog son derece önem arzederler. Bunlar ilgili cemaatlere

açık bir mesaj ifade eder, farklılıklara rağmen karşılıklı saygı ve dostluğun mümkün olduğunu gösterirler. Bu dostluk, kendi içinde bir değer taşımasının ötesinde, bugün olduğu gibi kriz dönemlerinde özel bir anlam ve büyük bir önem kazanır. Bu krizler dünyanın belli bir kısmında olmasına rağmen bütün halklar tarafından gerçek bir ıstırap olarak hissedilmektedir.

İşte kurbanlar ve yıkım, milletler ve dinler arası gerilim ve çatışma, açlık ve yoksulluk yaratan savaşlarla karşı karşıyayız; milyonlarca insan bunlardan etkileniyor; doğayı, havayı, suyu ve toprağı mahvediyorlar.

Ortadoğu'daki durum, özellikle Irak ve Suriye'de oldukça trajiktir. Çatışmalardan dolayı herkes acı çekiyor ve insanî durum dehşet veriyor. Bebekleri, acılar içindeki anneleri, yaşlıları, göçmek zorunda olanları, sığınmacıları ve her tür şiddeti düşünüyorum. Bunların yanı sıra, aşırı ve köktenci bir grup sebebiyle, etnik ve dinsel kimliklerinden dolayı insanlık dışı şiddete bütünüyle maruz kalmış ve hâlâ bu şiddetin içinde acı çeken toplulukların durumu da özel bir kaygı kaynağıdır. Bu topluluklar, özellikle Hristiyan ve Ezidi olduğu halde, yalnız bunlardan ibaret de değildir. Evlerinden zorla kovuldular, hayatlarını kurtarmak ve imanlarını inkâr etmemek için her şeylerini terk ettiler. Şiddet, kutsal binaları, anıtları, dinsel simgeleri ve kültürel mirası yok etti, diğerine ait her bir hatırayı ve izi neredeyse silmek istiyor.

Bizler en üst düzey dinî otoriteler olarak insan onuruna ve haklarına karşı yapılan her tür şiddeti kınamak zorundayız. İnsan hayatı, Yaradan Allah'ın armağanıdır, kutsal bir niteliği vardır. Oysa, dinî dayanak arayan şiddet, daha büyük bir yargıyı hak etmektedir, çünkü Her şeye Kadir Olan sadece hayatın ve barışın Tanrısı'dır. Dünya, O'na tapınan herkesten, aralarında etnik, dinî, kültürel ya da ideolojik farklılıklar olsa da, kardeşler olarak yaşama becerisini beklemektedir.

Uygun çözümler bulmak üzere ortak çalışmalar izlenmesi gereklidir. Bunun herkesin işbirliğini gerektirdiği kaçınılmazdır: hükümet kanadı, politik ve dinî *önderler*, sivil toplum temsilcileri ve iyi niyetli bütün baylar ve bayanlar. Özellikle, dinî cemaat sorumluları kendi ilgili geleneklerinde varolan değerlerle eşsiz bir katkı sunabilirler. Bizler, Müslümanlar ve Hristiyanlar olarak paha biçilmez ruhsal hazinelerin emanetçileriyiz, kendi geleneklerimize göre yaşasak da, bunlar arasındaki ortak öğelerimizi biliyoruz:

Merhametli Tanrı'ya ibadet, Atamız İbrahim'e uymak, dua, sadaka, oruç... içtenlikle yaşanan bu öğeler, hayatı değiştirebilir ve insanlar arasındaki kardeşlik ve onur için bir temel oluşturabilirler. Bu ruhsal ortaklığı tanımak ve geliştirmek –dinler arası diyalog aracılığıyla aynı zamanda bize toplum hayatında ahlaki değerleri, barışı ve özgürlüğü savunmaya ve teşvik etmeye yardım eder. (bkz. Yuhanna Pavlus II, Ankara Katolik cemaatine sesleniş, 29 Kasım 1979). İnsan varlığının kutsallığının her iki tarafça da tanınması, en çok acı çekenler nezdinde ortak bir merhamet, dayanışma ve somut yardımlaşmayı destekler.

Bu bağlamda çatışmaların etkisindeki ülkelerinden kaçan yüzbinlerce insana yönelik

yaptıklarından dolayı Müslüman ve Hristiyan, bütün Türk halkına duyduğum takdiri ifade etmek isterim. Sayıları iki milyona ulaşmıştır. İşte bu başkalarına hizmet etmek için birlikte nasıl çalışılacağına dair somut bir örnektir, cesaret ve destek için bir örnek.

Diyanet İşleri Başkanlığı ile Papalık Dinlerarası Diyalog Komisyonu arasındaki iyi ilişkileri ve işbirliğini memnuniyetle öğrenmiş bulunuyorum. Umut ediyorum ki herkesin iyiliği için çalışmalarına devam ederler ve daha da pekiştirirler, çünkü gerçek diyalog için her bir girişim, barış, güvenlik ve refah ihtiyacı içinde olan dünya için bir umut olmaktadır. Sayın Başkan ile gerçekleştirdiğimiz görüşme sonrası dinlerarası bu diyalogun yenilerinin öncüsü olmasını umuyoruz.

Sayın Başkan, yüreğimi sevinçle dolduran bu görüşme için Size ve çalışma arkadaşlarınıza bir kez daha şükranlarımı ifade etmek istiyorum. Her birinize burada birlikte bulunmanızdan dolayı ve yüklenmiş bulunduğum hizmet için sunma iyiliğini göstereceğiniz dualarınız nedeniyle minnettarım. Ben de kendi adıma sizin için fazlasıyla dua edeceğime söz veriyorum. Tanrı hepinizi kutsasın.